

Anca Sturmová

MAGICKÝ EXPRES

MEDZI SVETLOM
A TIENOM

FRAGMENT

Magický expres

Medzi svetlom a tieňom

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Anca Sturmová

Magický expres 2 - Medzi svetlom a tieňom – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

MAGICKÝ EXPRES

MEDZI SVETLOM
A TIENOM

Druhý diel veľkej trilógie

First published in Germany under the title *Der Welten-Express: Zwischen Licht und Schatten*

Copyright text and illustration © by CARLSEN Verlag GmbH, Hamburg 2019

Text: Anca Sturm

Cover illustration by Bente Schlick

Translation © Silvia Ivanidesová, 2020

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1803-5

ISBN e-knihy 978-80-566-1883-7 (1. zverejnenie, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-1884-4 (1. zverejnenie, 2020) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-1882-0 (1. zverejnenie, 2020) (ePDF)

MAGICKÝ EXPRES

MEDZI SVETLOM
A TIEŇOM

Anca Sturmová

FRAGMENT

PROLÓG

V časoch, keď sa z priekopníkov stávali hrdinovia, postavil jeden bohatý a talentovaný muž školu na kolesách. Keďže vedel, aký je to pocit byť iný než ostatní, rozhodol sa, že pôjde o školu pre všetky výnimočné deti, ktoré sa často cítia osamelé.

Keďže táto škola sídlila vo vlaku, ktorý križoval celý svet, no neriadil sa zákonmi žiadnej krajiny, musel ostať tajomstvom. Ten muž si žiakov vyberal celkom sám pomocou svojich magických schopností. A nikdy sa nepomýlil.

Lenže to je iba polovica príbehu. Lebo roky plynuli a starý muž tušil, že sa bude musieť postarať o to, aby internátny vlak nezomrel spolu s ním. Preto sa obrátil na svojich troch spoločníkov: bieleho tigra, veľkého poľného zajaca a vrtkého vtáka – sluku. Keď nadišiel ich čas, daroval im večný život a možnosť slobodne putovať po celom svete. Mali pokračovať v hľadaní žiakov podľa jeho predstáv až do konca sveta.

Odvtedy tieto tri zvieratá vyberali žiakov do vlaku. Každé z nich tak robilo podľa toho, čo mali deti neskôr so svojím potenciálom dokázať. Nikdy sa nepomýlili.

A keďže zvieratá hľadali žiakov v každej krajine, na každom kontinente, a teda po celom svete, muž nazval svoju školu

SVETOVÝ EXPRES.

SVETOVÝ EXPRES PORADIE VOZŇOV:

rušň

1. skladový vozeň
2. batožinový vozeň
3. údržbársky vozeň
4. kuchynský vozeň
5. jedálenský vozeň
6. čajový bar
7. knižnica
8. vozeň pre vyučovanie predmetu „*brdinstvo*“
9. vozeň pre vyučovanie predmetu
„*stratégie & perspektívy*“
10. vozeň pre vyučovanie predmetu „*vystupovanie*“
11. študijný vozeň
12. študijný vozeň
13. spoločenský vozeň pre pávov

14. klubový vozeň
15. spací vozeň pre pávov (dievčatá)
16. spací vozeň pre pávov (dievčatá)
17. spací vozeň pre pávov (chlapci)
18. spací vozeň pre pávov (chlapci)
19. spoločenský vozeň pre personál
(so zborovňou, nemocničnou izbou
a prestávkovou miestnosťou)
20. riaditeľský vozeň
21. spací vozeň pre učiteľov
22. spací vozeň pre personál
23. posledný vozeň
24. vyhliadkový vozeň

O 182 rokov neskôr, tu a teraz...

Humphryho lampa

Muselo to súvisieť s jej menom: Flinn Nachtigallová nenašla žiadnu vhodnú školskú uniformu.

V duchu verila, že iné meno by tento problém vyriešilo: nejaké veľkolepejšie, vznešenejšie ako napríklad Kleopatru alebo Nefertiti. S takým menom by bolo jasné, že nie je chlapec.

„Pozri sa sem!“ zavrčal Curly Canvas, školník vo Svetovom exprese. Orlím zrakom si premeriaval tvár dievčata. „Ty sa netešíš,“ skonštatoval.

Flinn zažmurkala. Sedela na trojnožke v údržbárskom vozni a prstami prechádzala po rohoch rozstrapkanej pohľadnice, kým si Curly prezeral zásoby školského oblečenia petrolejovej farby.

„Ale ja sa predsa teším,“ klamala Flinn. Sama počula, ako nevďačne to znelo. Problémom bolo, že síce nosila staršie oblečenie svojich rodinných príslušníkov, no predstava, že by si mala obliecť staré šatstvo *cudzích ľudí*, jej pripadala nepríjemná a akoby pokryla jej telo olejovým filmom.

Nemala však inú možnosť a vedela to. Bolo lepšie stať sa žiačkou Svetového expresu oneskorene ako nikdy. Lebo tu

teraz žila: vo Svetovom exprese, v pojazdnej internátnej škole na koľajniciach, ťahanej majestátnym parným rušňom.

Iba pred dvoma týždňami naskočila Flinn bez lístka na vlak, aby našla svojho zmiznutého nevlastného brata Jonteho. No vôbec to nebolo jednoduché. Celú vec jej neuľahčovalo ani to, že medzičasom získala lístok.

„Radosť vyzerá inak!“ Školník Svetového expresu jej strčil pod nos jednu vyblednutú košeľu. Ťažký zápach prostriedku proti moliam a letná vôňa *Henriettinho najvoňavejšieho pracieho prášku* sa vo Flinninom nose zmiešali ako chemický experiment.

Dve sekundy si premeriavala košeľu, akoby bola ušitá z čistej zlovôle a hanby.

„Ale...“ začala Flinn a pri pohľade na starý kus odevu sa nedokázala ovládnuť, „tá je prúžkovaná!“

Presne o to išlo. O zlatú farbu na petrolejovej od goliera až po lem. Prúžkovaná školská uniforma pre ňu predstavovala problém, lebo patrila chlapcom. Dievčatá mali bodkovanú.

„Hm,“ zahundral Curly, ťažkopádna postava so znetvorenou polovicou tváre a ryšavo-sivými vlasmi. Vo flakatom plášti, ktorý stále nosil, vyzeral ako mix automechanika a šialeného vedca.

„Je to problém?“ opýtal sa. Jeho pohľad bol ostrý a tvrdý a Flinn došlo, že radšej nebude vyvolávať problémy pre košeľu. Aj sama vedela, aká je vysoká a chudá. Jej široké rifle, Jonteho staré kárované košele a veľké baganče zosilňovali dojem, že Flinn je útlý chlapec. Neučesané fialovo-modro-zlaté vlasy a bezvýrazná tvár na tom nič nezmenili. Ani jej

zlaté oči pod ťažkými viečkami ešte nikdy nikto neobdivoval, okrem Fedora Kulikova, kuriča vo Svetovom exprese. Dokonca ani jej noví priatelia Pegs a Kasim.

„Pfff,“ hlesla Flinn deprimovane.

V duchu si priała, aby bola typická žiačka, ktorá by nastúpila na svoju cestu Svetovým expresom už v januári. Teraz nadišla jeseň a školský rok sa chýlil ku koncu. V nasledujúcich týždňoch si Flinn musela, či chcela, či nechcela, vystačiť so školským oblečením, ktoré sa Curlymu podarilo zohnať.

„Absolventi a pávi nechávali vo vlaku uniformy, ktoré viac nepotrebovali. Tak sa teš, že sme tu pre teba niečo našli!“ zahundral Curly Canvas, kým sa hrabal v kopách staromódnych košiel, blúzok, nohavíc a sukni.

Pávi – tak sa nazývali žiaci Svetového expresu. Ich staré uniformy zaplnili jednu z troch veľkých starých skriň v údržbárskom vozni. Stálo nad ňou zlatými písmenami napísané: *Darované oblečenie*.

Flinn vedela, že niekde vo vlaku sa musí nachádzať ešte skriňa plná *zvyšných vecí*. Bola si pomerne istá, že sa tam skrývajú predmety, ktoré patrili Jontemu. Bohužiaľ, zatiaľ ju nikde neobjavila. A to napriek tomu, že ju v noci hľadala so svojím kamarátom Fedorom. Bol to jej posledný večer vo vlaku ako čiernej pasažierky a Flinn sa cítila smutne a vzdorovito pri predstave, že nasledujúci deň bude musieť vlak opustiť. Fedor ju v tom nechal so samozrejmou jemou vlastnou.

Aj napriek tomu bolo hľadanie s ním priam rozprávkové: spolu sa zakrádali cez predné kľukaté vozne a pátrali po

schovaných kútoch alebo miestnostiach. Keď Flinn po dvoch hodinách divokého hľadania stále neúnavne nazerala za každý regál, Fedor k nej vo svetle baterky podišiel tak blízko, až ju začali svrbieť pery.

„Si úžasná, Flinn,“ pošepkal jej. „Jednoducho sa nikdy nevzdávaš.“

Flinn pozorovala ligotavý uhoľný prach v jeho vlasoch a lesk v tmavých očiach. V tom okamihu vedela, že sa naozaj nikdy nevzdá.

„Snívaš s otvorenými očami,“ zašomral Curly, akoby išlo o niečo zlé. S hundraním jej strčil pod nos ďalšiu prúžkovanú košeľu. „Tešíš sa?“ opýtal sa a nahnevane jej prikázal: „Teš sa! Povedz to svojej tvári.“

Flinn civela na košeľu a otvorila ústa, aby zaprotestovala. V tom momente sa vozeň zakolísal v zákrute. Pod jej nohami zaškrípali kovové kolesá a na čelo jej kvapla voda. Netrzeplivo si prešla rukou po tvári. Údržbársky vozeň nepatril k najútlnejším ani k najmagickejším vagónom Svetového expresu. Išlo iba o veľkú miestnosť bez obloženia, plnú náradia a práčok. Vietor pískal cez škáry v stenách. Z mokrých školských uniforiem na šnúrach nad jej hlavou nepretržite kvapkala voda na drevené dosky na zemi. Flinn by nebola iba oficiálne pávom, ale v takej uniforme by konečne aj ako páv vyzerala. Aký rozdiel v tom urobia prúžky?

„Lenže ja nie som chlapec,“ odvážila sa Flinn napriek tomu podotknúť. Jej vnútro sa tomu bránilo. Nebolo to strelné? Dievča, ktoré malo dosť odvahy na to, aby vyskočilo na vlak, sa neodvažovalo nahlas a jasne vysloviť: „Som dievča!“

Lebo takmer nikto ju za dievča nepovažoval.

Lebo cítila väčšiu zlosť a divokosť, ako smeli dievčatá podľa jej mamy pociťovať.

„Mne je jedno, čo si,“ zavrčal Curly. „Nemôžem sa celú sobotu venovať iba tebe. Teraz sa ponáhľaj. Ešte si musíš u Daniela vyzdvihnúť školský preukaz.“

Flinnina hrud' sa zachvela od nervozity. Dnes mala dostať všetky veci typické pre pávov: nielen školskú uniformu, ale aj vlastné miesto na spanie v jednom zo školských kupé. Každé kupé vo Svetovom exprese obývali dvaja žiaci. Flinn radšej dlho nepremýšľala nad tým, s kým sa bude o to svoje deliť.

Sledovala, ako Curly skladal tri prúžkované chlapčenské košele, a hrýzla si spodnú peru. Vedela, že sa mala prekonať a vypýtať si bodkovanú blúzku, no nedokázala to. Mlčky siahla po kôpke oblečenia, ktoré jej Curly podával, a vybrala sa z údržbárskeho vozňa do riaditeľne.

Už dva dni bola Flinn oficiálne žiačkou vo Svetovom exprese. Odvtedy videla vlak v úplne novom svetle: vyžaroval niečo ešte magickejšie, útulnejšie, ale aj nebezpečnejšie ako doteraz.

Svetový expres sa skladal z dvadsiaticich štyroch vozňov, v ktorých sa žiaci učili aj žili. Vozne spájali hrdzavé kovové kĺby, ponad ktoré viedli vratké spojovacie mostíky. Keď sa chcel páv alebo učiteľ presunúť z jedného teplého vozňa do druhého, musel vyjsť do studeného vetra. Flinn si predstavovala, aké nádherné to musí byť, keď človeka v lete zaplaví slnko, horúčava a vôňa dažďa na horúcom kove. No dnes ju

na mostíku medzi údržbárskym a kuchynským vozňom ovanul iba studený jesenný vietor a ona sa zatriasla od zimy.

Zvedavo sa vyklonila cez železné zábradlie a uprela oči na zlatožltú poľskú krajinu. Rovinaté polia a učupené lesy sa mihali popri nej rozmazané parou, vetrom a mágiou.

Svetový expres je môj domov, pomyslela si Flinn a ledva dokázala pochopiť, aké má šťastie. No vôňa dymu, dialok a dažďa ju tiež naplňali túžbou. Nevedela, či je chlad medzi vozňami znamením blížiacej sa zimy, alebo tušenia, že tam v diaľke na ňu niečo čaká. Niečo jasnejšie, naliehavejšie a nebezpečnejšie ako jej túžba nájsť Jonteho.

Kým prechádzala z jedného vozňa do druhého, premietla si ešte raz pred svojím vnútorným okom uplynulé dva týždne. Tu v jedálenskom vozni spoznala svojich nových – nie, svojich prvých priateľov Pegs Havelmannovú a Younes-Kasima. Obaja boli štýloví a sebavedomí – a Flinn považovala za najudivujúcejšie to, že ani jednému z nich neprekážalo, že ona taká nie je.

Poobzerala sa. Jedálský vozeň bol veľký, dlhý vagón plný stolov pre štyroch, rozmiestnených po oboch stranách stredovej uličky. Nad miestnosťou sa ako sklenená strecha klenuli okenné tabule. Trblietali sa, akoby boli utkané z vody.

No jedálský vozeň nepatril k tým najmagickejším vo Svetovom exprese: nachádzali sa tu vyučovacie vozne plné ligotavej mechaniky a suchotajúcich nákresov, vozne s pohyblivými stropnými maľbami a kmitajúcimi písmenami na okenných rámoch. Hneď za tým kuchynským bol zaradený čajový bar s regálmi s chladiacou parou a zlatá knižnica so

schránkou rúrovej pošty, kde každý pondelok pristálo nové vydanie *Expresného expresu* – školských novín plných správ, klebiet a reklám.

Keď Flinn vstúpila do knižnice, zdvihla hlavu. Magická mapa na strope pukotala a šuchotala, akoby sa rozprávala sama so sebou. Ozvalo sa niečo ako škrípanie ohýbaného kovu, potom jeden pás koľajníc zablikal načerveno. Viedol zo strednej Európy do Ruska. Flinn vytreštila oči. Bezpodmienečne musí o tejto novej trase povedať Pegs a Kasimovi!

No o šesť vagónov ďalej, v spoločenskom vozni pre pávov, ich nikde nevidela. Z rádia zamaskovaného v hracej skrinke sa rozliehala stará pieseň: *„Tvoja adresa je pre mňa stále veľká neznáma, no hľadať ťa stojí za to, ja sa nevzdávam...“* Túto rezkú hudbu mala určite na svedomí Pegs – musela tu ešte pred chvíľou byť.

Íšlo o príšerne staromódnu pesničku, no dnes to nikoho z pávov nerušilo. Skupinu tretiakov práve zamestnával backgammonový turnaj. Niekoľkí starší žiaci sa zhromaždili okolo nich a sústredene upierali oči na hracie dosky. Ich výkriky siahali od nadšeného jasotu až po vytriezvené ochkanie.

Flinn sa zaprela do železných dvier na konci vozňa a prešla do zadnej časti vlaku. Natešené výkriky a rezká hudba okamžite zmĺkli.

Vagóny v zadnej časti sa skladali z úzkych chodieb a malých kupé. Nachádzali sa tu miestnosti, do ktorých Flinn ešte nikdy nevkročila: klubový vozeň bol plný zamknutých dvier a aj takzvaný posledný vozeň mal dvere, ktoré nesmel nikto otvoriť.

Spacie vozne medzi nimi boli tiché a krásne. Steny vedľa dvier do kupé a oproti oknám lemovali nespočetné fotky absolventov.

„Ako sa máte?“ opýtala sa Flinn, pričom svoju otázku nepoložila nikomu konkrétnemu. Kovové písmená pod rákami okamžite zahrkotali ako nervózne krídelká. Meno *Emmeliny Pankhurstovej* sa zmenilo na *nezávislosť* a *Marie Curie* ako vždy na *túžbu po bádani*.

Flinn sa spokojne usmiala. Tieto magické hračky sa jej nikdy nezunujú.

No už o dva kroky ďalej jej úsmev zamrzol. V tlmenom popoludňajšom svetle jej niekto išiel oproti. Pred zlatožltými strniskami za oknom sa črtala vysoká a hranatá postava. Tmavé vlasy mala posiate uhoľným prachom a na leme zaolejovaných nohavíc sa jej hompáľalo rôzne technické náčinie.

Flinn okamžite spoznala Fedora. Do nosa jej stúpila vôňa oleja, sadze a broskýň ako pach šťastia.

„Ahoj,“ vzrušene ho pozdravila.

Fedorov hlas bol zvučný a drsný. „Čau.“

Chvíľku na ňu natešene hľadel. Sklonil sa k nej a zdvihol ruku, akoby sa jej chcel dotknúť. Flinniným telom prebehlo mravčenie. Potom si Fedor zjavne všimol, čo spôsobil. So stiesneným výrazom na tvári sa od nej odvrátil a poškrabal sa po šiji.

„Teraz by si nemala ísť za Danielom,“ varoval ju potichu. „Práve ma vyhodil zo svojej kancelárie.“

Flinn naňho ohromene zažmurkala. „Prečo?“

Ako zamestnanec smel Fedor vedieť a vidieť všetko. Ibaže by išlo o niečo nebezpečné – alebo tajné. Flinnino srdce búšilo rýchlejšie. „Ide o Jonteho? Ide o fantómových pávov?“

Pomyslela na Jonteho starý lístok na vlak, tú sivú zuhoľnatenú vec. Vedela, čo tie stopy po ohni znamenali: jej brat zmizol zo Svetového expresu počas jazdy. Tak ako mnoho iných pávov pred ním. Nikto nevedel, ako k tomu mohlo dôjsť.

No Fedor iba mlčky pokrútil hlavou, akoby ľutoval, že ju oslovil. Keď sa popri nej pretisol, nepovedal už ani slovo.

Flinn ostala stáť a hľadela za ním. Videla, ako sa zaprel do železných dvier na začiatku vozňa a zmizol na vonkajšej plošine. Viac sa k nej neotočil.

Vôňa šťastia zrazu získala fádny nádych. Ešte pred pár dňami Flinn verila, že medzi ňou a Fedorom visí vo vzduchu viac ako len uhoľný prach a začadená para. Cítila prepojenie medzi nimi ako kompas magnetické pole Zeme. A teraz? Fedor s ňou viac neprehovoril ani slovo a ona netušila prečo.

Vedela iba to, že Fedor Kulikov mal pätnásť rokov, takže bol od nej o dva roky starší. Pred dvoma rokmi odmietol školský život ako páv a rozhodol sa pre prácu vo vlakovom sklade uhlia. Flinn dodnes nechápala, prečo to urobil. Svetový expres bol tým najútulnejším, najkrajším, najmagickejším miestom, aké poznala. Kto by tu nechcel chodiť do školy?

Nemala čas nad tým ďalej dumieť. Na chodbe pred nemocničnou izbou viseli vo vzduchu slová ako šepot duchov: „... moje rozhodnutie... je mi jedno, čo urobia ostatní...“

Načúvala. Na tejto chodbe pôsobilo všetko bezútešne. Vyžarovala iba pokoj a ticho. No napriek tomu Flinn začula

tiché mrmlanie: „... ododnes nosím iba lodičky... chodte mi z cesty!“

Opatrne odsunula dvere do nemocničného kupé a nakukla do malej izby zaliatej svetlom. Počas uplynulých dní to robila často. Lebo na posteli pred oknom ležala v bezvedomí Garabina – Flinnina spolužiačka, školská diva a ozajstný hank. Takto nazývali pávi tých žiakov, ktorí to so svojimi trúfalými plánmi prehnali.

Garabina mala zavreté oči a jej lesklé dlhé vlasy ležali rozprestreté na vankúši ako u spiacej princeznej. Dýchala plytko, ale pravidelne.

Flinn teraz počula jej slová celkom zreteľne: „... nenechám sa komandovať... na svojom účte mám dosť peňazí! Nepotrebujem vás!“

Flinn stačila jedna sekunda na to, aby pochopila, že dievčina si mrmle popod nos. To, čo hovorila, znelo ako typická Garabina – arogantne a bezohľadne. Flinn skrivila tvár. Čo vlastne očakávala? Že sa z Garabiny po tej nehode pred šiestimi dňami stane milý človek? Aké nepravdepodobné!

Zatvorila dvere do kupé, prešla po chodbe, vyklzla na ďalší spojovací mostík a zakrátko zastala pred dverami riaditeľne. Cez pestrú sklenenú mozaiku doliehal na chodbu prenikavý hlas: „Čo ak nás predbehol? Ak ju našiel, sme stratení!“

Flinnino srdce búšilo tak hlasno, že tým slovám ledva rozumela. Hlas patril Bertovi Willmauovi, učiteľovi *vystupovania*. Flinn uňho zažila iba jednu hodinu, no tá jej stačila na zistenie, že tohto učiteľa obvykle netreba brať vážne. V tomto okamihu však znel veľmi seriózne.

„Musíme konať, okamžite!“ požadoval Willmau nezvyčajne hlasno. „Cree ju nesmie dostať do rúk. Premenil by ju na monštrum!“

Flinnino srdce sa nepokojne zachvelo, keď zaklopala na dvere kancelárie. Nechcela odpočúvať tento rozhovor. Odkedy zistila, že Daniel Wheeler nie je iba riaditeľ školy vo Svetovom expresse, ale aj jej otec, nevedela, čo si má o ňom myslieť. Od začiatku ho považovala za podivne plachého a jeho pohľad za zvláštne intenzívny.

„Ďalej,“ rozľahol sa v kupé Danielov hektický a vyľakaný hlas. Flinn neprekvapilo, že ho pri svojom vstupe prichytila pri tom, ako vedľa vyklopeného okna náhlivo zaháša cigaretu.

Jeho riaditeľňa bola zaujímavá prepchatá miestnosť, no Flinn nemohla odtrhnúť pohľad od neho a od Willmaua.

„Hovoríte o Jontem?“ spýtala sa nervózne. „Kto alebo čo je Cree?“

Willmau vyplieštal na Flinn oči ako na ducha. Na sekundu si priala, aby bola poslúchla Fedora. Počítala s tým, že Daniel ju vyhodí z kancelárie rovnako ako jeho.

Daniel si potom znepokojene odkašľal a zvolal: „Flinn!“ Jeho tvár rozjasnil úsmev, akoby jej meno predstavovalo vypínač, ktorým sa zasvecuje lampa. „Pod' dnu, posad' sa. Dovidenia, Bert. V rozhovore budeme pokračovať neskôr.“

Flinn zvrátila čelo. Daniel pri pohľade na ňu zvláštne obživoľ. Vari si dal skrátiť svoje hnedé vlasy?

„Pokojne môžete hovoriť ďalej,“ obrátila sa čo najzdvorilejšie na Willmaua. Učiteľ mal na sebe príúzke rifle a zbehnutý pulóver s dvoma vyšitými tigrícatami. Namiesto toho, aby

splnil Flinninu výzvu, skrivil tvár a vytrielil z kupé. Tresol za sebou dverami, až sklenená mozaika vyčítavo zarinčala.

„Willmau má pravdu. Musíme nájsť Jonteho a ostatných fantómových pávov,“ nástojila Flinn a sadla si na stoličku pred Danielovým písacím stolom. Bol to veľký honosný stôl, ktorý sa vynímal uprostred miestnosti ako tučná žaba, ukrývajúca v nohách zásuvky so všelijakým haraburdím. Zamyslene dodala: „Nemôže Jonte ležať v niektorej nemocnici alebo žiť niekde mimo vlaku?“

Daniel zvrátil čelo. „Spolupracovníci Svetového expresu skontrolovali všetky nemocnice. Zmiznutých pávov hľadali po celom svete. Bez stopy.“

Flinn sa nechcela tak ľahko vzdať. „A kto je ten Cree? Willmau pred chvíľou spomenul to meno...“

„Nemala by si stále načúvať za dverami,“ prerušil ju Daniel. Znelo to trpkó. Rýchlo si sadol na svoje miesto za písacím stolom a ukázal na šesťuholníkovú kovovú lampu. Zdala sa byť ťažká a masívna a svietila nazlato. V jej vnútri tancovali tisíce zlatých čiastočiek.

„To je Humphryho lampa,“ vysvetlil Daniel. „Mágiotechnológ sir Humphry Davy ju pred dvoma storočiami daroval zakladateľovi našej školy. Keď žiari nazlato, je všetko v poriadku.“

Flinn prebehla pohľadom z lampy na Daniela a späť. Tvár jej otca vyzerala v zlatom svetle nezvyčajne mäkko a mlado.

„Určite je pokazená,“ domnievala sa Flinn. To, že Jonte a mnohí iní pávi zmizli z paluby Svetového expresu, sa nedalo označiť za *v poriadku*.

No zlaté svetlo lampy v nej prebúdza úplne iný pocit: v jej mäkkej žiare sa Flinn cítila zvláštne veselá a omámená, ľahká a ospalá. Na tvári sa jej usadil jemný úsmev. Potom vozeň nadskočil na spojnici koľajníc a ona sa prebrala zo svojej blaženosti. Prekvapene pokrútila hlavou.

„Stará sa o dobrú náladu vo vlaku,“ doplnil Daniel s pohľadom upretým na lampu.

Flinn prižmúrila oči. „Nie je to vlastne *tvojou* úlohou?“ namietla.

Daniel na to nereagoval. Chvatne vytiahol jeden šuplík až na doraz. „Tu je. Tvoj nový školský spis.“ Vytiahol béžový papierový obal a položil ho pred seba na stôl.

Flinn neochotne odvrátila zrak od Humphryho lampy. Prižmúrila oči ešte väčšmi. Na to, že ten spis mal iba niekoľko dní, jej prišiel dosť ťažký a obchytaný od čítania. Ako tajomstvo, ktoré každý pozná.

„Čo sa tam píše?“ opýtala sa Flinn skepticky.

Daniel mávnutím ruky zmietol otázku zo stola. „Netuším, školské spisy nikdy nečítam,“ tvrdil. „Ale Celosvetová centrála expresu postupuje pri zhromažďovaní všetkých faktov vždy veľmi dôkladne, aby sme presne vedeli, s kým máme do činenia. Je pravda, že si v škole slečny Schlechtfeldovej siedmeho mája predminulého roka podpálila dvere? Údajne z nich zostala iba kôpka popola.“

Flinn zmeravela. Spomenula si, ako ju hulákajúci a rehotajúci sa supi v jej starej škole zamkli na chlapčenských záchodoch. Stupňujúci sa pocit paniky, ktorá sa jej vtedy zmocnila, bol stále čerstvý.

Už si nepamätala, čo sa stalo potom – iba to, že o pár minút neskôr dostala v kancelárii slečny Schlechtfeldovej napomenutie sa poškodzovanie majetku školy. Ešte aj teraz, tu vo Svetovom exprese, ju táto spomienka ťažila. V jej starej škole nepatrilo vandalizmus k mimoriadne zriedkavým veciam. V internátnom vlaku však nebolo takéto správanie vítané.

„Takže si ten spis predsa len čítal!“ vyčítala Flinn s bláciami lícami Danielovi.

Ten pokrútil hlavou a hrabal sa v šuplíku pri druhej nohe stola. „Nie ja, ale Curly,“ objasnil jej.

Flinn stuhli pleciami v pohybe. Už len to jej chýbalo! Ten strašidelný školník ju neznášal. Čo urobí s informáciami, ktoré o nej získal?

Daniel hodil na stôl za hrst akýchsi harabúrd: obdĺžnikový odznak so školským logom (SE vedľa štylizovaného páva), kľúč od jej nového kupé v spacom vozni, školský poriadok a malý plochý žiacky preukaz z kovu. „Ten vždy ukazuje školu, ktorá sa nachádza najbližšie k železničnej stanici, kde máme práve zastávku. To je praktické, aby sme v nedeľu upokojili zvedavých prednostov stanice,“ vysvetlil Daniel a zažmurkal.

Flinnin pohľad sa zasekol na kľúči od kupé. Nepýtala sa sama seba prvý raz, s kým sa bude odteraz deliť o kupé. Čo ak ju jej nová spolubývajúca nebude môcť ani vystáť a bude jej robiť v noci nazlosť? Aj jej nevlastní bratia jej predtým vo Weidenborsteli vždy niečo vyviedli. Teda všetci okrem Jon-teho.

„A mám pre teba ešte niečo špeciálne...“ Daniel zmizol za dverami do svojho súkromného kupé. Flinn počula, ako sa

prehrabuje vo veciach, potom sa opäť vrátil so staromódnou koženou taškou v rukách. Do nosa jej vrazil zatuchnutý pach dymu a papiera. „Moja stará školská taška,“ povedal Daniel a vyzývavo jej ju podával.

Flinn po nej váhavo siahla. Koža bola na dotyk ošúchaná a mäkká. Napriek škrabancom vyzerala taška elegantne a drahšie ako všetko, čo Flinn kedy vlastnila.

„Ehm...“ hlesla a zaváhala. Ak to bol darček, *ďakujem* by bolo na mieste, no ak nie, *ďakujem* by priviedlo Daniela do nepríjemnej situácie, že jej tú tašku *musí* darovať.

Kým premýšľala, vlakom prudko trhlo.

Flinn vrazila plnou silou do Danielovho stola. Široká doska sa jej vtlačila do brucha ako úder boxera. Zastonala. Vysoký pískavý zvuk škripajúcich kolies na kovových koľajniciach zaplnil vzduch, potom vlak zrazu zastal.

Daniel vylakane vyskočil. „Vezmi si svoju koženú tašku a choď,“ nakázal jej. Vyletel z riaditeľne a hnal sa po chodbe.

Flinn začula buchnutie ťažkých železných dvier vozňa, potom kovové *dong – dong – dong*, keď Daniel schádzal po troch schodíkoch na okraj koľajníc.

Chvatne si vopchala do novej koženej tašky školský preukaz a ostatné haraburdie, ktoré jej Daniel dal. Humphryho lampa stále žiarila hrejivou zlatou, no Flinn tej vecičke neverila. Kto bol vlastne sir Humphry Davy? Nikdy o ňom nepočula.

So školskými uniformami pod pazuchou a s ťažkou koženou taškou na pleci prešla do susedného vozňa.

Na chodbe pred nemocničnou izbou viselo vo vzduchu napäté ticho. Pred oknami sa tlačilo niekoľko žiakov. Zmä-

tená Flinn sa prepchala cez skupinku piatakov a pritísila si čelo o sklenenú tabuľu. Vonku sa dvíhala syčiaci para a zakrývala výhľad na maličkú železničnú stanicu na okraji Mazovska. Rovno pod oknom, medzi množstvom kufrov s leopardím vzorom, trónila územčistá žena so širokými plecami, v rybárskej veste, kapsáčoch a so safari klobúkom na hlave. Vyžarovala z nej skúsenosť a hrdosť, akoby predstavovala včeliu kráľovnú uprostred svojho roja. V ruke držala veľmi tenkú vychádzkovú palicu, ktorou ukazovala na Svetový expres. Na krátky okamih si Flinn pomyslela, že ňou zastavila vlak. To však nebolo možné.

„Trinást kufrov! Rada by som vedela, čo v nich je,“ niesol sa davom Pegsin jasný hlas. „Normálne šatstvo to asi nebude, zdajú sa byť veľmi ťažké.“

Flinn sa rýchlo poobzerala. Jej najlepšia priateľka sa tísila cez skupinku piatakov. Jej svižnosť a nápadne pestré oblečenie na bielej pokožke pôsobili ako chodiaca explózia farieb. V krátkych, albínovsky svetlých vlasoch sa jej vynímala modrá mašľa s množstvom tylu. Flinn sa zdalo, že Pegs vyzerá ako metlička na prach na dvoch nohách.

„Žiaci si smú doniesť iba jeden kufor,“ sťažovala sa Pegs. „Podľa mňa je to nespravodlivé. Kožuch som musela nechať doma u rodičov. Isteže nešlo o pravý kožuch. Bol zelený a chlpatý.“

Ak sa niekde zjavila Pegs, nebol ďaleko ani Kasim.

„Odkiaľ máš tú koženú tašku?“ opýtal sa, len čo sa k nim predral cez dav žiakov. Mal na sebe roztrhané rifle, kriklávu košeľu a vybijané náramky ako každý víkend. No Flinn sa na

ňom najviac zo všetkého páčili modrozelené vlasy, ktoré sa leskli nad jeho opálenou pokožkou a praskali, akoby boli nabité elektrinou.

Pegs vrhla rýchly pohľad na Flinninu novú tašku. „Dúfam, že to nie je pravá koža,“ vyhlásila prísne a obrátila sa späť k oknu. „Tá žena vyzerá ako lovkynia veľkej zveri so zlým vkusom. Vo vlaku nepotrebujeme žiadnu vrahyňu bezbranných zvierat!“

Flinn si spomenula na novú červenú trasu na strope v knižnici. Pri predstave, že sa tak vzdiali od svojho domova vo Weidenborsteli, sa jej srdce zachvelo ako zlaté písmená na okenných rámoch vlaku: *Hohenwulsch*, *Sprévscky les* a *Lubuské vojvodstvo* – to boli názvy miest a regiónov, cez ktoré Svetový expres doteraz prechádzal a ktoré sa vo Flinninom vnútri prepájali ako línie a písmená na mape.

„Možno potrebujeme lovkyniu na ochranu pred divými zvieratami,“ uvažovala. „Cestujeme totiž do Ruska. Tajga a tundra, veď viete. Nekonečné dialavy. Čo máme urobiť, keď stretne na tamojších stanicích obrovského losa alebo medveďa?“

Pegs so smiechom pokrútila hlavou. „To nás skôr zaveje sneh!“

Na konci vozňa zahučal hlas a všetci sa strhli: „Zaveje sneh? Uprostred zlatej jesene? Povedz, v ktorej mizernej škole ťa to naučili? V Medenom zámku?“

Flinn sa strhla. Železné dvere sa otvorili a na plošine pred nimi stála územčistá žena v safari oblečení. Pôsobila ako dobyvatelka na novom kontinente.

„Tu sme vo Svetovom exprese!“ zaburácala. „Očakávam trochu vyššie vzdelanie, prosím!“

Mocnou rukou si zahrabla dozadu riedke strapaté vlasy. Vďaka tomu vyzerala staršie, ako pravdepodobne bola – mala možno okolo štyridsiatky. Jej robustný zjav Flinn nepríjemne pripomínal Curlyho.

Žena si premerala Flinn, potom skupinu piatakov za ňou, Kasima odignorovala, akoby tam vôbec nebol, a napokon vypleštila oči na Pegs.

„Ktoré dieťa je to tigríča?“ zahučala žena. „Dúfam, že nie táto pestrofarebná snehobiela lasička.“

Pegs klesla tmavá členka z vlasov na svetlé čelo ako barometer nálady. Nikto z pávov neodpovedal. Vo vzduchu visela zmätenosť.

„Flinn,“ ozval sa Daniel, ktorý práve vyteperil prvý z trinástich kufrov do vozňa, „odnes si, prosím, nové školské veci do kupé, dobre?“ Zavrel za sebou železné dvere, skôr ako stihol svieži jesenný vzduch vytiahnuť z vozňa všetko teplo. „O päť minút budeme pokračovať v jazde. Marina, informuj, prosím, Curlyho, aby naložil zvyšných dvanásť kufrov rovno do batožinového vozňa. Veľmi pekne ďakujem.“

Flinn, Kasim a Pegs sa otočili na odchod.

Pegs nadvihla obočie. „Rovno do batožinového vozňa?“ zopakovala pošepky. „Nechce si tá žena svoje kufre vybaliť?“

„Veľmi čudné,“ súhlasil Kasim a zamyslene si vopchal ruky do vreciek nohavíc.

„Ešte momentík!“ zaštekala za nimi žena zo safari. Flinn sa zmocnilo tušenie, že vždy bude štekáť ako zle naladené

husle. „Vari je tým tigríčaťom ten chlapec Flinn? Sľúbili ste mi tigríča, Daniel, nezabudnite na to!“

Flinn vtiahla hlavu medzi plecيا. Netušila, kto je tá žena alebo o čom to rozpráva. No mala neblahý pocit, že to zistí rýchlejšie, ako jej bude milé.

Blikajúce svetlá

Cestou cez spacie vozne si Flinn prezerala všetky dvere do kupé, za ktorými sa ukrývali pohodlné vyvýšené postele a osobné poklady. Stiahlo jej žalúdok pri predstave, že si bude musieť Jonteho starú pohľadnicu schovávať, ak sa bude o kupé deliť s niekým ako Garabina.

„Opäť som sa nesmel zúčastniť na tretiackom backgammonovom turnaji,“ sťažoval sa Kasim, keď kráčali po chodbe v prvom spacom vozni pre dievčatá. „Mali by sme bezpodmienečne trénovať. Keď sa zlepším, oškľbem Gunnara Helgusona o všetky rohliny, ktoré vyhral.“ Rozžiaril sa na svoje dve kamarátky. „Čo poviete? Zbohatneme!“

Pegs prevrátila oči. „Pre mňa za mňa,“ vyhlásila. „Aj tak dnes nemám nič lepšie na programe. Flinn?“

Flinn sa prebrala zo svojich myšlienok. „Chodte napred,“ odvetila, rozlúčila sa s Pegs a Kasimom a vykutrala z koženej tašky kľúč k svojmu novému kupé. Stálo na ňom *S1 K5*, čo znamenalo spací vozeň číslo jeden, kupé číslo päť.

Len čo k nemu dorazila, uvidela na ráme dverí perá a flitry a hneď vedela, kto spí v *S1 K5*: Pegs!

Vydýchla si a jej obavy uvoľnili miesto radosti.

Emblém vedľa dvier ukazoval srdce so zajačimi labkami. No dnes tam visel aj druhý znak: tri rovnobežné pásy na kovovom podklade. Flinn prešla končekmi prstov po hladkom vyleštenom kove. „Čo znamenáte?“ opýtala sa potichu. „Vy značky vedľa dvier?“

Za ňou jej odpovedali písmená pod fotkou *Florence Nightingaleovej* rovnakým *osvietením* ako vždy.

Flinn sa usmiala a odomkla kupé. Prezerala si čiernobiele plagáty Pegsiných najobľúbenejších swingových a operetných spevákov na stenách a zmes chuchvalcov látky, pier a tancujúcich svetelných bodiek, ktoré sa vznášali vo vzduchu. Na okamih nemohla uveriť tomu, že aj ona bude odteraz spať v tomto kupé. Preplnená pestrá izba plná priateľstva a hrejivosti jej pripadala perfektná ako čistý sen.

Aj Pegsino kupé, podobne ako všetky ostatné, tvorila úzka miestnosť s vyvýšenými posteľami po oboch stranách okna, pred ktorým stál dlhý písací stôl pre dvoch.

Flinn si zavesila novú koženú tašku vedľa postele napravo a vyliezla nahor po štyroch drevených schodíkoch. Pri jej poslednej návšteve nebola posteľ prezlečená. Teraz na nej ležali tri objemné vankúše a paplón petrolejovej farby. Flinniným telom sa šírila hrejivý pocit.

Rýchlo zoskočila späť na koberec, otvorila skriňu pod posteľou a zavesila si na kovové vešiaky školskú uniformu: vyblednutú vestu s menom *Oscar Wilde* vyšíťm na golieri. Dvojo svetlých nohavíc. Dve sukne, ktoré si celkom určite nikdy neoblečie. Hrubý kabát. Dva mäkučké pulóvre na zimu, ktorých lem už stratil farbu, a tri prúžkované košele.

Chlapčenské košele! Staré chlapčenské košele! Čo ak niektorá z nich patrila Jontemu? Táto myšlienka prišla tak náhle, že ich Flinn pustila na zem. Rýchlo sa po ne zohla a skúmala goliere: na jednom našla žltou niťou vyšité *Nikola Tesla*, na druhom *C. Colette* a na treťom...

Zatajila dych. Naozaj! V matnom popoludňajšom svetle prešla po mene na golieri košele: *J. Nachtigall*.

Jonte. Zlatá niť na petrolejovom podklade. Mohla to byť náhoda?

Na troch vešiakoch v jej skrini už viseli kárované košele, ktoré jej dal Curly v prvý deň na palube vlaku. Jedna z nich, žltá, tiež patrila Jontemu.

Keď sa Flinn na to prvý deň Curlyho opýtala, nazlostil sa a vyletel na ňu: „Do toho ťa nič!“ Od neho nemohla očakávať žiadnu pomoc. No teraz jej už druhýkrát dal bratovu starú košeľu. Fakt to mohla byť náhoda?

„Nájdem ťa,“ slúbila Flinn a zaborila nos do mäkkej látky. Dokonca ešte voňala po Jontem! Síce aj po pracom prášku a prachu, no jemná vôňa nevädzí a škorice sa zachytila medzi zlatými prúžkami ako spomienky na predchádzajúci domov.

Flinn zavesila košeľu do skrine. *Píp!* vydala zo seba skriňa a plechovým tónom oznámila: *Túto košeľu treba vyprať!* Flinn zagúľala očami, načo vešiak mechanickým hlasom upresnil: *Túto košeľu treba bezpodmienečne vyprať!*

Zabuchla skriňu a vybrala sa zo svojho kupé do spoločenského vozňa.

„Mám novú indíciu!“ oznámila Flinn, len čo objavila Pegs a Kasima v jednom kúte spoločenského vozňa. Sedeli na mäkkom koberci a hrali backgammon, ako sa dohodli.

„Jonteho starú školskú košeľu,“ vysvetlila Flinn bez dychu. „Curly mi ju dal. Visí teraz v našom kupé.“

Pegs od prekvapenia takmer prevrhla svoju plechovku zázvorového snaffu. Stúpala z nej sladko-trpká vôňa. „V našom kupé?“ zopakovala neveriacky.

Sekundu sa Flinn pohrávala s nepríjemnou myšlienkou, že Pegs sa o svoje kupé nechce deliť. No potom jej priateľka zvolala: „Paráda! Presne o to som Daniela požiadala!“ Natrčila k nebu víťaznú päšť.

Kasim prižmúril oči.

„Určite si Daniela podplatila,“ domnieval sa. „Tureckým medom alebo niečím takým. Obvykle umiestňuje do jedného kupé spolu ľudí, ktorí sa nemôžu ani vystáť. Ako Stureho Anovia a mňa.“ Podal Flinn malé štrngajúce zamatové vrečúško. „To je pre teba. Môj darček na privítanie,“ vysvetlil s úškrnom.

Ohromená Flinn civela na vrečko vo svojich rukách. Bolo červeno-strieborné a ligotalo sa v popoludňajšom svetle.

„Taká blbosť,“ namietla Pegs. „Moji rodičia by mi nikdy nedovolili, aby som niekoho podplatila. To predsa vieš!“ Zdvihla k ústam svoju plechovku s nápojom. Flinn videla, ako sa za ňou šibalsky zaškerila.

Z Pegsinho rádia opäť škriekal jasný hlas: „*Kde ťa zastihnem, keď nie si v adresári? Čo len mám robiť, láska k tebe ma tak kváři...*“

Dvaja pätnásťroční pávi na nich vrhali z druhého konca miestnosti podráždené pohľady. Tretiacky backgammonový turnaj bol stále v plnom prúde.

Flinn si to nevšímala. Sadla si na zem vedľa Kasima a vysypala si obsah vrečka do lona. Zjavil sa pestrofarebný súbor kameňov na backgammon. Išlo o krikľavú zmes dreva, skla, jantáru a kovu. Niektoré sa strieborne trblietali ako meteority, iné boli na dotyk hladké a teplé, ďalšie sa správali ako magnet alebo praskali ako nabitá elektrinou.

„Ďakujem!“ rozžiarila sa Flinn na Kasima.

Ten bol zjavne na seba patrične hrdý. „Tú súpravu som pre teba poskladal z vyradených kameňov.“

Flinn poznala šikovnosť Kasimových prstov. Obávala sa, že tie hracie kamene v skutočnosti *ukradol* zo súprav ostatných pávov. No odsunula túto myšlienku nabok.

Šťastne skúmala pestré kamene. Jeden z nich bol mimoriadne hladký. Bol z dreva a vyzeral tak jednoducho a domácky ako Flinnin starý život vo Weidenborsteli. Otáčala ho medzi prstami, až kým jej pohľad nepadol na drobné písmená, ktoré niekto vyryl do mäkkého dreva: *Neboj sa a buď odvážny!*

Tie slová zavibrovali vo Flinninom vnútri. Boli to Jonteho slová. *Neboj sa a buď odvážny* bolo jeho motto, ktorého sa držal tak zanietene ako rytier svojej prísahy. Jej prsty sa začali triasť a kameň jej pripadal horúci ako uhlík z pahreby.

„Kasim!“ zvolala Flinn a pustila kameň na zem. „Odkiaľ ho máš? Patrí Jontemu!“

Kasim vyľakane nadvihol obočie. Preskúmal kameň tak dôkladne, akoby hľadal chyby na diamante, potom bezradne

mykol plecami. „Ten som našiel pred dvoma dňami v jednom spacom vozni. Na chodbe.“ Zahĺbený v myšlienkach vyratúval: „Zlaté kancelárske spinky, rohliny, lístočky s poznámkami – všade sa povalujú nejaké staré rárohy.“

„Jonteho majetok nie sú žiadne *rárohy*,“ zdôraznila Flinn omnoho drsnejším hlasom, ako plánovala. Držala hrkajúce hracie kamene v ruke a oprela sa o kreslo.

Jej nevlastný brat jej hrozne chýbal. Jeho výnimočnosť, ležérnosť a humor. On pre ňu stelesňoval domov. Dokonca ani Svetový expres nebol bez neho dokonalý. Jeho niekdajšia prítomnosť v tomto vlaku ju strašila v petrolejových vozňoch aj v jej vnútri.

„Mame som vo svojom poslednom liste sľúbila, že nájdem Jonteho,“ prezradila Pegs a Kasimovi. „Zatiaľ som narazila na dve košele s jeho menom a jeho starý lístok. A teraz na tento hrací kameň. To predsa nestačí! Čo ešte môžeme urobiť?“

Kasim vrhol na Pegs znepokojený pohľad. Na okamih sa Flinn cítila ako pacient, o ktorého zdravotný stav sa treba strachovať. Z nejakého dôvodu ju to rozčúlilo.

„Expres je ako koberec poskladaný z tajomstiev,“ mudrovala Pegs. „Šklbli sme ním na okraji a teraz musíme iba čakať, kým sa pred našimi očami rozpletie.“

Flinn na ňu uprela zachmúrený pohľad. „A kedy presne sa to stane?“ opýtala sa netrpezlivo. Necítila sa ani spolovice tak optimisticky ako Pegs. Jej mlčanie sa vznášalo nad tromi priateľmi ako ťažký mrak. Znelo ako: *Nájdem Jonteho – či už s vašou pomocou, alebo bez nej. Aj keby to malo byť to posledné, čo urobím.*

Večer bol ľadový a okrem skorého stmievania priniesol so sebou aj studený dážď. Rozmazal žiaru vonkajších lúčov, ktorá sotva stačila na osvetlenie spojovacích plošín medzi vozňami. Medzi knižnicou a čajovým barom využíval sliepňavé svetlo párik sedemnástročných žiakov, aby si tam potajomky zaľúbene hrkúali. Flinn netušila, ako to tí dvaja vydržali v hmle a vetre. Bola rada, keď s Pegs a Kasimom konečne dorazili do jedálenského vozňa, kde vládlo teplo a šírila sa tam vôňa slaniny a kyslej kapusty.

„Cítim kapustu,“ skonštatovala Pegs a zvrátila nos.

Flinn vdýchla vzduch. Áno. Bolo by jej však jedno, aj keby tu páchli staré ponožky. Lebo jedáľenský vozeň vyzeral ako vymenený: všade sa ligotali krištáľové elektrické svetlá, okené tabule sa blyšťali v zlatej a bielej a nad celým vozňom sa vznášal pocit pripomínajúci skoré rána vo Weidenborsteli: akoby bolo ešte všetko možné.

„Neskutočné,“ vydýchla Flinn. Jedáľenský vozeň jej aj predtým pripadal magický, no dnes si bola istá, že ligota vlaku siaha až nahor ku hviezdám. Tmavá večerná obloha nad panoramatickými oknami bola vymknutá ako nevítaný hosť.

„Fíha, Flinn, zdá sa, že Daniel chce kvôli tebe zopakovať úvítací ceremoniál,“ usúdil Kasim, keď všetci traja stáli pred bufetom, aby si naložili na taniere chlieb a poľský bigos.

Pegs zalapala po vzduchu. „To myslíš vážne?“ opýtala sa nadšene. „O tom musím bezpodmienečne...“

„Napísať svojim rodičom, všakže?“ odvetil Kasim a prevrátil oči. „Tvoji rodičia boli vo vlaku pred vyše dvadsiati-

mi rokmi, Havelmannová. Nikde nevisia ich absolventské fotky.“

Flinn spozornela. Ani v jednom zo spacích vozňov si fakt nevšimla fotky Pegsiných rodičov.

„Lebo tam nie je dosť miesta pre všetkých absolventov,“ podotkla Pegs vecne. Nasadila svoj typický racionálny hlas expertky na expres a v jeho podtóne sa ozývalo presvedčenie, že už od detstva pozná tajomstvá vlaku, že obaja jej rodičia boli pávi, a že preto bolo jej meno vo Svetovom eksprese už dopredu zaznačené ako kus inventára. Niekedy to Flinn liezlo poriadne na nervy.

Pegs si na tanier kväcla iba drobnú naberačku kapusty.

„Ty mi asi závidíš!“ vyletela na Kasima.

Podľa skameneného výrazu jeho tváre Flinn usúdila, že Pegs trafila do čierneho.

„Priala by som si, aby to Daniel nerobil,“ vyhlásila potichu. „Viete, to s tým oficiálnym privítaním a tak. Je mi to trápne.“

Nestála o žiadne mimoriadne zaobchádzanie medzi pávmi. Chcela k nim iba jednoducho patriť.

S preplnenými taniermi v rukách kráčali Flinn, Pegs a Kasim pomedzi stoly k svojmu zvyčajnému miestu na konci vozňa. V zákrute sa podlaha pod ich nohami zakolísala, no Flinn sa rozkročila a šikovne udržala rovnováhu. „Aspoňže tu nie je Garabina,“ zamrmlala. Jej spolužiačka by sa celkom iste zabávala na Flinninej károvanej košeli. „Keby som bola vedela, že je dnes špeciálny večer, obliekla by som si jednu zo školských košiel.“